

O stížnosti uvážil nss toto:

Podmínkou pro obnovení trestního řízení policejního pro nově nalezené důkazy jest dle § 191 č. 3 uh. polic. tr. řádu, vydaného nař. býv. uh. min. vnitra a spravedlnosti č. 65000/1909 (Rendeletek Tára č. 136 ex 1909), aby žadatel uvedl takové nové podstatné faktum neb důkazy, o kterých lze předpokládati, že jich v prvotním řízení použití nemohl a kteréž faktum resp. důkaz buď o sobě nebo ve spojení s tím, co bylo v prvotním řízení uvedeno, činí pravděpodobným zastavení řízení nebo sproštění odsouzeného, nebo provinění jeho pouze takovým skutkem, který podléhá mírnější sazbě trestní, nežli vyměřený trest.

Jsou tedy podmínkami pro obnovu řízení:

a) objevení nového fakta nebo důkazu, kterého odsouzený v prvotním řízení použití n e m o h l,

b) relevantnost těchto nově objevených fakt neb důkazů pro posouzení nevinu nebo lehčí viny odsouzeného.

Nař. rozhodnutí neobíralo se otázkou, zdali průvodní prostředek st-lem nabídnutý by měl vliv na posouzení trestního činu pro st-le příznivější, nýbrž zamítlo návrh na obnovu řízení prostě z toho důvodu, že neshledalo v nabídnutém průvodu nový, t. j. odsouzenému v prvotním řízení bez jeho zavinění neznámý důkaz, kterého by on v prvotním řízení pro tuto příčinu použití nemohl.

Stížnost spatřuje nezákonnost právě v tomto předpokladu, majíc za to, že bylo zapotřebí dokázati, že st-l mohl věděti o svědku Albertu W. již v řízení prvotním.

Nehledí-li se ani k tomu, že není věci úřadu, aby dokazoval, že žadateli o obnovu nově nabízené důkazy již v průvodním řízení byly známy, nýbrž že důkaz o novosti průvodu pro povolení obnovy přiváděného náleží straně, která se obnovy domáhá, v daném případě mohlo býti žal. úřadu zcela jasno, že důkaz svědkem Albertem W. mohl st-l provésti již v řízení před odsouzením. Vypověděl totiž spoluobviněný st-lův Jakub B. současně se st-lem slyšený dle protokolu z 8. července 1919, že se tázal obchodníka resp. hoteliera W., zda není ve V. nějaký řezník, který by vyměnil jalovice a W. že pak přivedl řezníka R. Byla tedy účast Alberta W. na jednání o směnu dobytka obviněným již během řízení prvotního známa a nemůže býti svědectví Alberta W. důvodem pro povolení obnovy řízení trestního, kterou lze povolit jen, když se opírá o průvody, o kterých lze předpokládati, že jich odsouzený v prvotním řízení použití n e m o h l (§ 191 č. 3 tr. řiz. polic.).

Není tedy nezákonnosti v tom, když žal. úřad shledal, že st-l m o h l již v prvotním řízení důkaz svědectvím Alberta W. nabídnouti, a když důsledkem toho odmítl jeho návrh na obnovu řízení.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3248.

O b e c n í v o l b y: Není vyloučen z volitelnosti, kdo byl sice dříve v ústavu choromyslných, nebyl však soudním výrokem zbaven práva volně nakládati se svým majetkem.

(Nález ze dne 15. února 1924 č. 2478.)

V ě c: Josef B. a spol. v L. proti zemské správě politické v Praze stran volby starosty obce a jeho náměstka v L.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byly zamítnuty námitky st-lů proti volbě starosty a náměstka v obci L.

V námitkách bylo uplatňováno, že starostou zvolený Matěj D. není volitelný, ježto byl v letech 1911—1912 v ústavu choromyslných a při vojenských přehlídkách před válkou i za války byl uznán vždy nezpůsobilým jako duševně zatížený.

V důvodech bylo pro zamítnutí námitek uvedeno, že zvolený starosta Matěj D. nebyl dosud pravoplatným výrokem soudním pro tvrzenou choromyslnost zbaven práva volně nakládati se svým majetkem a jest tudíž volitelným.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle § 3 č. 1 zák. z 31. ledna 1919 č. 75 Sb. jsou z práva voliti a tím i (§ 4) z práva býti voleni vyloučeni, kdož pravoplatným výrokem soudním zbaveni byli práva volně nakládati se svým majetkem. St-lé v námitkách proti volbě tento důvod vyloučení z volby neuplatnili v rozsahu, jak zákon jej vyžaduje, i nebyl úřad o námitkách rozhodující povinen provésti šetření o tom, zdali u Matěje D. je důvod vyloučení z práva volebního dle č. 1 § 3 řádu volení v obcích. Když však úřad šetření to provedl a dotazem u okr. soudu zjistil, že Matěj D. byl sice v ústavu pro choromyslné ode dne 23. ledna 1911 do 29. dubna 1911, že však pod kuratelu nebyl dán, poněvadž byl tehdy 20 roků stár a tudíž nesvéprávný, a když byl v r. 1911 z ústavu jako vyléčený propuštěn, nebylo příčiny, aby ve 24. roce jeho věku soud rozhodoval, má-li býti dán pod kuratelu, bylo tím na jisto postaveno, že Matěj D. nebyl výrokem soudním zbaven práva volně nakládati se svým majetkem.

Poněvadž dle výše uvedeného doslovu zákona, který se shoduje s předpisem § 3 zák. z 19. prosince 1919 č. 663 Sb. o stálých seznamech voličských, nestačí ke ztrátě práva volebního pouhá okolnost, která může býti důvodem pro zbavení svéprávnosti, nýbrž jest k tomu zapotřebí pravoplatného výroku soudního, jímž se volič zbavuje svéprávnosti, srovnává se úplně se zákonem, zamítl-li žal. úřad námitky st-lů.

Když měl žal. úřad zjištěno, že Matěj D. soudním výrokem pro choromyslnost svéprávnosti zbaven nebyl, bývalo by zbytečným, aby konal šetření o jeho duševním zdraví u úřadů vojenských. Výtka neúplnosti řízení v tom směru vznesená jest tudíž neoprávněna . . .

Č. 3249.

Obecní samospráva: S jakých hledisek může nadřízený úřad samosprávný odmítnouti schválení prodeje obecního pozemku?

(Nález ze dne 15. února 1924 č. 2479.)

V ě c: Emil J. v P. (adv. Dr. Kar. Ziegler z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran schválení prodeje obecního pozemku.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o v a d y řízení.